

OSEBNE VESTI PERSONAL NEWS

AVTOR / AUTHOR:

Marjan Balkovec v imenu članov
Dolenjske podružnice

POSLOVIL SE JE MAG. FARMACIJE MILAN DUJEC

V 91. letu življenja se je poslovil najstarejši in ustanovni član Dolenjske podružnice SFD, ki je v lanskem letu slovesno praznovala 60. obletnico svoje ustanovitve. V Črnomelj je prišel po dekretu daljnega leta 1949. Takoj je prevzel vodenje takrat podržavljene lekarne, ki je delovala v zasilnih prostorih v med vojno porušenem mestu.

Rojen je bil leta 1922 v Mariboru v družini, kjer je bil najmlajši med petimi otroki. Njegova družina izvira iz Primorske in se je umaknila pred Italijani v Maribor. Med vojno je bil 15 mesecev zaprt v znanem taborišču Gonars, nato se je pridružil partizanom. Takoj po vojni se je odločil za študij farmacije. Začetne izkušnje je pridobival v lekarni Kranj. Politiki so ga hoteli postaviti za vodjo lekarne Kranj, a tega ni hotel, ker se je počutil premalo izkušenega. Zato so ga poslali v porušeno in obubožano Belo krajino.

Najprej se je lotil prenove do takrat skromno opremljene lekarne, ki je zaradi zasilnih prostorov imela težave tudi z glocalci. 12. maja 1952 je bil med dvanajstimi ustanovnimi člani DP SFD. S poznejšim direktorjem Krke Borisom Andrijaničem je bil vedno v dobrih odnosih. Z vsem srcem se

je posvetil lekarni in njenim pacientom. V takrat pretežno ruralnem okolju, kjer so prihajali ljudje v lekarno tudi s perutnino na glavi ali v rokah, je bilo to težko, a mu je uspelo. Ljudje so spoštljivo prihajali v lekarno in cenili dragocene nasvete lekarniških strokovnjakov. Kraj in Slovenija sta se razvijala in stara, čeprav prenovljena lekarna, je postala premajhna. Ker je imel vizijo in realne cilje, se je s pomočjo občinske in republiške oblasti lotil gradnje nove lekarne. Leta 1964 so pod njegovim vodstvom uspeli zgraditi novo lekarno. V središču mesta je za tedanje čase zrasla lepa in funkcionalna stavba. Na otvoritvi lekarne se je zbralo veliko slovenskih farmacevtov, ki se niso mogli načuditi tako lepi in prostorni lekarni. Takrat je to bila ena najlepših in največjih slovenskih lekarn. Na to lekarno je bil vse življenje upravičeno zelo ponosen. Ker v tistih časih ni bilo lahko dobiti strokovnega kadra v Črnomelj, je bil v skladu s svojo naravo stalno in resno na svojem delovnem mestu in si veliko drugih funkcij niti ni mogel privoščiti. »Jaz sem bil samo apoteker«, je bil njegov rek še v pokoju. V tistih časih so morali tudi v manjših krajih veliko dežurati, saj ljudje niso bili mobilni tako kot v današnjih časih. Zelo dobro je sodeloval z občinskimi in republiški organi, ki jim je bil spoštovan in cenjen sogovornik in partner. Vzpostavil je zelo dobre odnose z zdravniki v Črnomlju in Dolenjski regiji. Tudi belokranjski študentje farmacije, ki smo opravljali enomesечно obvezno prakso pod njegovim mentorstvom, smo ga ohranili v lepem spominu. Lekarno nam je prikazal v drugačni luči, kot smo si jo predstavljali nadebudni študentje farmacije.

Kljub svoji resnosti, je imel smisel za humor. Ko smo na sindikalnem izletu sredi osemdestih let na Madžarskem bili razočarani nad slabo večerjo, naše direktorice Dolenjskih lekarn dolgo ni bilo na avtobus, zato smo vsi spraševali, kje je. On pa je resno odgovoril, da je šla sigurno iskat recept za palačinke, ki smo jih dobili pri večerji.

Odšel je magister, ki se je znal zavzeti za lekarniški poklic in umestiti lekarno na ustrezno mesto v javnem življenju. Ljudje so ga cenili in spoštovali, bil je cenjen gospod magister tudi v pokoju. Čeprav so se časi zelo spremenili, bo vedno ostal svetel zgled prodornega in uspešnega lekararja.

